

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 Rs 339813 25 Rev
Banjaluka: 31.3.2026. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanje Bundalo, predsjednica vijeća, Senada Tice i Davorke Delić, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice D.K., [...], B., koju zastupa advokat Srđan Radulj, Aleja Svetog Save 58, Banjaluka, protiv tuženog „Univerzitet u Banjaluci“, Bulevar vojvode Petra Bojovića 1A, Banjaluka, kog zastupa punomoćnik N.P., radi mobinga i naknade štete, vrijednost spora 5.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužiteljice protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 339813 25 Rsž 2 od 12.5.2025. godine, na sjednici održanoj 31.3.2026. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 339813 23 Rs 2 od 17.2.2025. godine odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice kojim traži da se utvrdi:

da je tužiteljica od strane tuženog, a putem više lica zaposlenih kod tuženog, i to prof. dr I.K., prof. dr V.R. i prof. dr Z.K., svi zaposleni na Poljoprivrednom fakultetu u Banjaluci, sistematski u dužem vremenskom periodu, počev najkasnije od 2016. godine pa sve do dana podnošenja tužbe, izložena mobingu u vidu nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu, koji se manifestuje u ponavljanju radnji psihičkog zlostavljanja i ponižavanja, na način da prof. dr I.K. i prof. dr V.R. na sjednicama Naučno-nastavničkog vijeća (NNV) govore da tužiteljica „laže“, da „ima lažne eksperimente“, da „uništava ugled fakulteta“, „da nema reference i da je neznalica“ i tome slično, prof. dr Z.K. joj je prijetio i rekao „pazi šta radiš“, te „ja imam pik na tebe da ućutiš“, prof. dr I.K. joj je 15.12.2020. godine uputio e-mail uvredljivog sadržaja u kom je iznio mogućnost da tužiteljica dobije otkaz, koji e-mail je završio riječima: „Sada vodi računa koga slušaš ili ćemo presaviti tabak“, te su joj se sva trojica obraćali sa „ti“ i povišenim, među akademskim osobljem neprimjerenim tonom, sve s ciljem ugrožavanja njenog ugleda, časti, ljudskog dostojanstva i integriteta i degradacije njenog profesionalnog statusa, na način da tužiteljica među radnim kolegama i studentima bude prikazana kao neko ko nije sposoban da svoj posao obavlja, koje sve radnje su na nju imale ponižavajući efekat, direktno ugrozivši psihičko stanje tužiteljice, pa se nalaže tuženom da sa takvim radnjama prestane i da ih ubuduće ne vrši,

da se obaveže tuženi da tužiteljici na ime nematerijalne štete zbog pretrpljenih duševnih bolova zbog umanjenja životne aktivnosti, straha, povrede ugleda, časti i prava

ličnosti uzrokovanih mobingom, isplati iznos od 5.000,00 KM sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate i

da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka sa kamatom od presuđenja do isplate, sve u roku od 15 dana od dana dostavljanja prepisa presude.

Obavezana je tužiteljica da tuženom naknadi troškove postupka u iznosu od 300,00 KM u roku od 15 dana od dana dostavljanja prepisa presude, a preko dosuđenog iznosa je zahtjev odbijen.

Presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 339813 25 Rsž 2 od 12.5.2025. godine, žalba tužiteljice je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka na ime sastava žalbe u iznosu od 562,50 KM.

Tužiteljica revizijom pobija drugostepenu odluku iz razloga propisanih odredbom člana 240. stav 1. tačka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 i 27/24 - u daljnjem tekstu: ZPP), sa prijedlogom da se preinači i tužbeni zahtjev usvoji, a tuženi obaveže na naknadu troškova postupka na ime sastava revizije u iznosu od 562,50 KM ili da se ukine i vrati na ponovno suđenje.

Revizija se poziva na odredbu člana 237. stav 3. ZPP tvrdeći da je drugostepena odluka zasnovana na shvatanju koje je suprotno shvatanju revizijskog suda.

Tuženi u odgovoru predlaže da se revizija odbaci ili odbije.

Revizija je dozvoljena saglasno odredbi člana 13. stav 2. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“, broj 59/09 i 66/16 - u daljnjem tekstu: ZZD).

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice o kom je odlučeno nižestepenim presudama.

U toku postupka pred prvostepenim sudom je utvrđeno:

da je tužiteljica zaposlena na Poljoprivrednom fakultetu Univerziteta u Banjoj Luci kao šef Katedre (...) sa mandatom od 4 godine, da tužiteljica od 2003. godine boluje od autoimune bolesti ulceroznog kolitisa i povišenog krvnog pritiska, da se psihijatru prvi put javila 28.12.2020. godine,

da je tužiteljica 17.2.2020. godine sačinila službenu zabilješku o tome da ju je profesor K. vrijeđao i galamio na nju, u čemu mu je podršku dao profesor Đ.S., ukazujući na lošu saradnju između profesora K. i njegovog asistenta koga profesor naziva autističnim, a čiji je ona mentor za doktorsku disertaciju, tražeći zaštitu po Kodeksu profesionalne etike Univerziteta i zaštitu od NNV,

da se tužiteljica 26.8.2020. godine obratila dekanu Poljoprivrednog fakulteta sa molbom za dostavljanje izvoda iz zapisnika sa 12. sjednice NNV održane 26.8.2020. godine,

na kojoj je, prema njenim tvrdnjama, kolega V.R. njene eksperimente nazvao lažnim i da se tužiteljica treba podvrgnuti postupku provjere,

da iz sadržaja elektronske sjednice od 9.9.2020. godine (sekcija „ćaskanje“) slijedi da je profesor R. naveo da je „tužiteljica lažni mentor, te može li biti šef katedre i ima li podršku katedre“, na sjednici od 16.9.2020. godine da je profesor R. glasovao protiv imenovanja tužiteljice u Komisiju za odbranu završnih radova i na sjednici od 15.10.2020. godine da su profesori R. i K. glasali protiv tužiteljice, da je profesor R. napisao da je tužiteljica svojim neodgovornim radom nanijela štetu fakultetu i da je tužiteljica navela da „ima pripremljen materijal za mobing“ koji nad njom provode imenovani profesori,

da iz audio zapisa sjednice od 19.10.2020. godine proizilazi da su profesori K. i R. glasali protiv tužiteljice koja je napisala da „već odavno arhivira materijal za mobing koji nad njom provode kolege K. i R.“,

da iz audio zapisa sjednice NNV od 15.12.2020. godine, proizilazi da je profesor K. iznio svoje mišljenje u pogledu tačke dnevnog reda koja se tiče diplomskog rada u kom je tužiteljica mentor, govoreći povišenim tonom i koristeći riječi „da je prof. K. izmislila ta dokumenta, da je to bruka i sramota i da treba da vrati rad nazad i da se kolegi nađe druga tema“, na što je tužiteljica odgovorila riječima „da on ne zna i da mu ona ne želi objašnjavati“,

da je profesor K. 15.12.2020. godine uputio e-meil tužiteljici izjašnjavajući se u pogledu navoda tužiteljice o prvom zasadu kikirikija, osporavajući ga i navodeći: „i nije samo to, bila si član komisije za odbranu master rada G.M., a kao bivši rukovodilac Vijeća studijskog programa proizvodnje morala si znati da kršiš Zakon o visokom obrazovanju. Mobing može da vrši nadređeni nad zaposlenicima, a ne obratno. Obrazuj se. Već imaš jednu kaznu zbog kršenja nastavničke, a još uz dvije ispunjavaš sve uslove da dobiješ otkaz, sada vodi računa koga slušaš ili ćemo presaviti tabak“.

U toku postupka pred prvostepenim sudom u svojstvu svjedoka saslušani su prof. dr N.M., prof. dr G.Đ., prof. dr Lj.R., docent dr Ž.L., (...) S.B., prof. dr V.R., te je tužiteljica saslušana kao parnična stranka.

Vještak medicinske struke prof. dr sc. med. Sanja Vukadinović, specijalista psihijatrije, je u nalazu navela da tužiteljica usljed aktuelnih dešavanja na radnom mjestu pati od akutne reakcije na stres, da su njeni duševni bolovi zbog povrede ugleda, časti i ljudskog dostojanstva u početku bili blažeg intenziteta i da se primjenom farmakoterapije stanje poboljšava, ali je kasnije došlo do srednje teškog ispoljavanja simptoma, posttraumatskog stresnog poremećaja i reaktivno anksioznog poremećaja što je dovelo do umanjjenja životne aktivnosti.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, koje ne može biti predmet pobijanja i ocjenjivanja u revizijskom postupku saglasno odredbi člana 240. stav 2. ZPP, prvostepeni sud je odlučio kao u izreci.

Sud je konstatovao da su međuljudski odnosi između profesora na Poljoprivrednom fakultetu opterećeni napredovanjem u akademskom zvanju, što je tužiteljica opisala kao nezdravu i napetu atmosferu ne ograničavajući se na lica za koja tvrdi da su prema njoj vršila mobing.

Zaključak je suda da obraćanje imenovanih profesora tužiteljici nije primjereno u dijelu u kome se osporavaju njene profesionalne kompetencije.

Sud nalazi da je tužiteljica učinila vjerovatnim da je uznemiravana verbalnim napadima profesora K. i R. na chat komunikaciji (sjednice NNV od 9.9.2020., 15.10.2020 i 15.12.2020. godine) i e-meilom profesora K. od 15.12.2020. godine, ali da se isto ne može okarakterisati kao sistematsko uznemiravanje jer nema kontinuiranog djelovanja i namjere mobinga, već se radi o pojedinačnim incidentima.

Ostale radnje na koje ukazuje tužiteljica, po ocjeni suda, nisu učinjene vjerovatnim, posebno ne navodi tužiteljice sa sjednice NNV od 26.8.2020. godine da su profesori R. i K. govorili da laže i da ima lažne eksperimente, jer je odustala od izvođenja dokaza preslušavanja elektronskog zapisa sa ove sjednice.

Sud zaključuje da tužiteljica nije izolovana, nisu joj uskraćena prava, nije onemogućena u napredovanju jer je na najvišem akademskom zvanju i nije ukazala na postojanje jednog od diskriminatorских osnova.

Sud ukazuje da se uznemiravanjem ne smatra to što su profesori R. i K. na sjednicama NNV glasali protiv tužiteljice, a sud ne može utvrđivati da li se radi o ličnim motivima ili o različitim stručnim mišljenjima.

Obraćanje tužiteljici sa „ti“ ne može se smatrati zlostavljanjem, budući da je tužiteljica sa imenovanim studirala, poznaju se dugi niz godina i takvo obraćanje odnosi se na kulturu dijaloga.

Sud je zaključio da radnje tuženog u svojoj ukupnosti nemaju obilježja mobinga jer nedostaje vremenski kontinuitet ponavljanja radnje mobinga, nema dokaza da je došlo do povrede ugleda tužiteljice, tužiteljica nije dovedena u stanje bespomoćnosti jer je i sama u više navrata iznosila neprimjerene komentare o profesoru R. zbog čega joj je izrečena opomena zbog neetičkog ponašanja, nije u podređenom položaju jer je šef Katedre, pa je primjenom odredbe člana 201. stav 4. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“, broj 1/16, 66/18, 119/21, 112/23 i 39/24 - u daljnjem tekstu: ZR), člana 4. stav 1., člana 12., člana 13. stav 4. i člana 15. stav 1. ZZD i člana 8. Zakona o zaštiti od uznemiravanja na radu („Službeni glasnik RS“, broj 90/21), odlučio kao u izreci presude.

Drugostepeni sud žalbu tužiteljice cijeni neosnovanom.

Sud nalazi da je pravilan zaključak prvostepenog suda da tužiteljica nije učinila vjerovatnim postojanje neposrednog mobinga od strane imenovanih lica, i da iz dokaza proizilazi da su odnosi na Poljoprivrednom fakultetu ozbiljno narušeni, što utiče na radnu atmosferu i za posljedicu ima konfrontaciju u svakoj prilici.

Tužiteljica je dugi niz godina u suprotstavljenim odnosima sa pomenutim profesorima, a situacija je kulminirala nakon članka objavljenog na portalu [...] dana 19.11.2020. godine, iz kojeg slijedi da su pojedini profesori Poljoprivrednog fakulteta u Banjaluci (među kojima su i K. i R.) zatražili od nadležne inspekcije provjeru zakonitosti sticanja master zvanja G.M. (čiji je otac (...) bio dekan ovog fakulteta), gdje je utvrđeno da je postupak sticanja zvanja sproveden mimo propisanih procedura.

Budući da je tužiteljica bila mentor G.M., to je pojačalo animozitet među profesorima, što će vrhunac imati u sadržaju e -meila od 15.12.2020. godine, kada je profesor K. napomenuo da je tužiteljica bila mentor imenovanom licu i da je kao rukovodilac Vijeća studijskog programa morala znati da krši odredbe Zakona o visokom obrazovanju.

Iz ispisa čatova na održanim onlajn sjednicama vidljivo je da tužiteljica, sa jedne strane i profesori K. i R., s druge strane, glasaju suprotno jedni od drugih, što se ne može smatrati mobingom budući da takvo postupanje potpada pod pravo na slobodu mišljenja.

Tužiteljica je u svom iskazu kao parnična stranka navela da imenovana lica nisu njeni saradnici, ne učestvuju u njenom radu i predavanjima, nego se susreću dva puta mjesečno na sastancima Studijskog vijeća i NNV, te da profesor K. ne dolazi na sastanke katedre ako ih ona vodi.

Nalazi da je pravilan zaključak prvostepenog suda da se ponašanje profesora K. i R., iako konfliktno, ne može okarakterisati kao kontinuirano djelovanje sa ispoljenom namjerom vršenja mobinga, već je riječ o pojedinačanim incidentima koji se događaju „od prilike do prilike“.

Sud cijeni da tužiteljica nije dokazala postojanje neposrednog uznemiravanja iz člana 24. stav 2. u vezi sa članom 19. ZR, budući da nije ukazala na postojanje ličnog svojstva ili obilježja koje je uslovalo opisano ponašanje pomenutih profesora, a što je preduslov za utvrđenje postojanja uznemiravanja.

Tužiteljica nije ukazala ni na komparatora, odnosno lice ili grupu lica koji se nalaze u istoj ili sličnoj situaciji kao i ona, što je, po ocjeni suda, neophodno prema odredbi člana 3. stav 1. ZZD, odnosno člana 20. stav 2. ZR.

Sud je na osnovu iskaza svjedoka G.Đ. i Lj.R. utvrdio da se profesori K. i R. na identičan način obraćaju i njima, ali da oni tome ne pridaju pažnju.

To što su se profesori K. i R. prema tužiteljici ophodili povišenim tonom i bez persiranja, uz često korištenje izraza kojima su osporavali njeno znanje, predstavlja osnov za korištenje pravnih sredstava iz domena etike, ali nemaju osobine potrebne za utvrđenje postojanja mobinga ili uznemiravanja.

Kako tužiteljica nije učinila vjerovatnim postojanje okolnosti vezanih za profesora K., štaviše u svom iskazu je navela da misli da niko nije čuo kada joj se imenovani obratio riječima „ja imam pik na tebe da ućutiš“, cijeni da su bez uticaja žalbene tvrdnje da su napadi i omalovažavanje počeli od njegovog dolaska na mjesto dekana, te da je imenovani bio detaljno upoznat sa mobingom, ali nije preduzeo ništa da otkloni nezakonitost i zaštiti tužiteljicu, zbog kojih propusta su profesori K. i R. nastavili sa svojim napadima.

Sud zapaža da je iz izvedenih dokaza vidljivo da u slučaju postojanja različitih mišljenja u odnosu na neko tekuće pitanje, ostali profesori imaju identičan stav kao i tužiteljica, te rukovodilac sastanka većinom glasova usvaja prijedloge tužiteljice, tako da se ne može reći da je ista, zbog opisanog ponašanja kolega, izložena radu u ponižavajućem ili uvredljivom okruženju.

Slijedom navedenog, a kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud, nemaju utemeljenja navodi da je tužiteljica od kraja 2018. godine izložena mobingu ili psihičkom uznemiravanju na radnom mjestu u vidu ponavljanja zlostavljanja i ponižavanja, s ciljem ugrožavanja njene časti, ugleda i ljudskog dostojanstva, kao i ugrožavanja njenog statusa na radnom mjestu i u akademskoj zajednici.

Kod činjenice da je tužiteljica nesmetano napredovala u profesionalnoj karijeri, navodi da ne bi uspjela profesionalno da su profesori K. i R. bili jedini koji su trebali odlučivati o njenom napredovanju, nisu relevantni.

Nije sporno da iz nalaza vještaka medicinske struke proizilazi da je kod tužiteljice došlo do narušavanja duševnog zdravlja i umanjenja životne aktivnosti, ali kako ista nije učinila vjerovatnim postojanje mobinga ili uznemiravanja, „to nije bilo mjesta ocjeni dokaza, koji se tiče visine potraživanja“.

Drugostepena odluka je pravilna.

U reviziji se ističe da je povrijeđena odredba člana 8. ZPP jer su u toku postupka čitani dokazi tužiteljice (Službena zabilješka od 25.3.2024. godine, Odluka o izricanju javne opomene broj 01-7-988-6/22, Odluka Senata iz 2021. godine i 2022. godine) koje sud nije cijenio, da drugostepeni sud pogrešno zaključuje da tužiteljica nije učinila vjerovatnim da je tuženi učinio akt diskriminacije jer su na te okolnosti izvedeni dokazi, da je o mobingu upoznat i dekan Poljoprivrednog fakulteta ali po tom pitanju nije ništa preduzeo, da je pogrešan zaključak da je tužiteljica bila u obavezati ukazati postojanje ličnog obilježja ili svojstva i da nije ukazala na komparatora, jer ti elementi nisu uslov ostvarivanja pravne zaštite po osnovu mobinga jer se kod mobinga ne traži provođenje testa diskriminacije.

Suština tužbe tužiteljice za mobing se odnosi na osporavanje njene akademske kvalifikacije i reputaciju, kroz isticanje da „laže“, da „ima lažne eksperimente“, da „uništava ugled fakulteta“, „da nema reference i da je neznalica“ i tome slično, do izjava koje tužiteljica doživljava prijetećim („pazi šta radiš“, „ja imam pik na tebe da učutiš“, „sada vodi računa koga slušaš ili ćemo presaviti tabak“) i obraćanja koje nije primjereno u akademskim odnosima („ti“ i povišeni ton).

Mobing, kao oblik diskriminacije, specifičan je po tome što kod ovog oblika diskriminacije nije potrebno dokazivati postojanje bilo kojeg zabranjenog osnova.

Mobing se može isključivo dešavati na radnom mjestu, a potrebno je dokazati nefizičko ponašanje koje je ponavljano i ima ponižavajući efekt na žrtvu i koje rezultira u degradaciji radnih uvjeta ili profesionalnog statusa žrtve mobinga. U praksi se radnja mobinga pojavljuje u vidu vrijeđanja, vike i galame, ponižavanja, neprimjerenog ponašanja, prijetećih otkazom, često premještanje na različita radna mjesta u kratkom vremenskom periodu, ali se time ni u kom slučaju ne iscrpljuju radnje i postupci koji mogu da se okarakterišu mobingom.

Odredbom člana 24. stav 5. ZR, mobing je definisan kao specifičan oblik ponašanja na radnom mjestu, kojim jedno ili više lica sistematski, u dužem vremenskom periodu, psihički zlostavlja ili ponižava drugo lice, s ciljem ugrožavanja njegovog ugleda, časti, ljudskog dostojanstva i integriteta.

Prema citiranim zakonskim odredbama, mobing predstavlja poseban oblik diskriminacije, koji je vezan za rad i dešava se na radnom mjestu-patološku komunikaciju na radnom mjestu, koja je na sistematičan način usmjerena od strane jednog ili više pojedinaca, uglavnom prema jednom pojedincu, koji je zbog mobinga stavljen u poziciju, u kojoj je bespomoćan i u nemogućnosti da se odbrani, a u takvoj poziciji se drži pomoću stalnih maltretirajućih aktivnosti.

Te aktivnosti se odvijaju sa učestalošću i u dužem vremenskom periodu, a zbog učestalosti i dugog trajanja neprijateljskog ponašanja, maltretiranje dovodi do značajne mentalne, psihosomatske i socijalne patnje.

Revizija s pravom ukazuje da se kod mobinga ne traži komparator, ali pogrešan stav suda u tom dijelu nema uticaja na pravilnost pobijane odluke jer su dati argumentovani razlozi, zasnovani na ocjeni utvrđenih činjenica, zašto je tužbeni zahtjev neosnovan.

Koje će činjenice uzeti kao dokazane, sud odlučuje po svom uvjerenju, na osnovu savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na osnovu rezultata cjelokupnog postupka. Odredba člana 123. ZPP obavezuje stranke da iznesu činjenice i izvedu dokaze na kojima zasnivaju svoj zahtjev ili kojima pobijaju navode ili dokaze protivne strane. Koje se činjenice moraju utvrditi u postupku, ne određuje ZPP već materijalno pravo i uvijek su u neposrednoj vezi sa pravnim odnosom ili pravom stranke, o kome sud raspravlja.

Činjenica da se sud priklonio dokazima jedne stranke u postupku ne znači da je druga stranka u postupku bila neravnopravno tretirana, jer sud ispituje sve argumente i dokaze koje su stranke priložile i izvele tokom postupka, a koje smatra relevantnim.

Po ocjeni ovog suda, nižestepeni sudovi su savjesno i brižljivo cijenili svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, kako to propisuje i odredba člana 8. ZPP, tako da je neosnovan prigovor revidenta da je počinjena povreda postupka u vezi sa ocjenom dokaza. U obrazloženju odluke prvostepenog suda, ukazano je na temelju kojih dokaza je sud utvrdio relevantne činjenice i zašto je poklonio povjerenje tim dokazima, čime je isključena proizvoljnost suda u ocjeni dokaza.

U obrazloženju odluke nije nužno da sud detaljno intepretira iskaze svjedoka ili stranaka jer su one već unesene u zapisnik, ali je potrebno da je relevantne činjenice nužne za pravilnu primjenu materijalnog prava utvrdio ocjenom izvedenih dokaza, tako da su te činjenice i dokazi, logično i pravno, u skladu sa datim obrazloženjem.

Kada je u pitanju odluka višeg suda dovoljno je da obrazloženje odluke sadrži slaganje s utvrđenjem nižestepenog suda, tako što će viši sud u obrazloženje svoje odluke inkorporirati ili uputiti na razloge i obrazloženja nižestepenog suda ili na drugi način ukazati da se slaže sa njim. Kada se radi o odluci višeg suda, suštinski je zahtjev da viši sud ukaže da je razmotrio pitanja istaknuta u žalbi koja su bila od bitnog značaja i da žalbu nije odbio, a da je prethodno nije razmotrio u svim relevantnim dijelovima.

Obzirom da je odluka drugostepenog suda u skladu sa datim shvatanjem i da je odgovoreno na sve žalbene navode koji su od bitnog značaja, neosnovan je revizioni prigovor da je povrijeđena odredba člana 231. ZPP.

Nižestepeni sudovi su na osnovu utvrđenih činjenica izveli pravilan zaključak o određenoj poremećenosti odnosa između profesora na Poljoprivrednom fakultetu, što ih dovodi u konfliktne situacije i međusobni odnos koji ne odgovara aspektima akademske zajednice i njihovom zvanju.

Međutim, tužiteljica tim odnosima nije stavljena u podređeni položaj, ima svoje akademsko zvanje i katedru, obavlja naučnonastavni rad sa studentima, napreduje u službi, slijedom čega se pravilnim ukazuje zaključak suda da tužiteljica nije žrtva mobinga kao posebnog oblika diskriminacije, već „žrtva“ cjelokupno neusklađenih odnosa između nosioca akademskih zvanja na Poljoprivrednom fakultetu Univerziteta u Banjoj Luci.

Kod takvog stanja stvari, ovaj sud nalazi da ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, niti ima nedostataka u donošenju pobijane odluke na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, zbog čega je revizija tužiteljice odbijena temeljem odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednica vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić